

แก้วิปlass

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๓๑๗๕. เรื่อง “กราบขอคำแนะนำ วิธีแก้ไขความคิดวิปlass ความคิดอกุศลที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจเจ้าคะ”

ทุกวันนี้ปฏิบัติธรรมโดยการเดินจงกรมทุกวันตอนเย็นประมาณ ๓๐ นาที ในระหว่างวันก็พยายามภาวนาพุทโธไปเรื่อยๆ แต่ขณะนี้รู้สึกตัวเองเกิดสติวิปlass เกิดอกุศลจิตต่อคุณพระพุทเจ้า ต่อคุณพ่อแม่ครูบาอาจารย์ในทางวิปริต วิปlass ล่วงเกิน หยาบคาย โดยที่ควบคุมไม่ได้ ลูกทุกขใจเพราะความคิดวิปlass ที่เกิดขึ้นนี้ ที่ลูกพยายามที่จะไม่นึก แต่มันก็ยังแวบขึ้นมาบ่อยครั้ง ตอนนี้เหมือนจะบ้า เพราะควบคุมความคิดไม่ได้

ลูกขอกราบเรียนถามวิธีแก้ไขหน่อยเจ้าคะ ตอนนี้ลูกทุกขใจเพราะกลัวจะเป็นบ้า กลัวบาปกรรมจากความคิดไม่ดีที่มันแวบขึ้นมาพวนี้ โปรดเมตตาแนะนำด้วยเจ้าคะ

ตอบ : นี่โดยเวรโดยกรรมของสัตว์ โดยเวรโดยกรรมของสัตว์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์สร้างแต่คุณงามความดี ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คำว่า “อสงไขยๆ” คือนับไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง พระอรหันต์ ในตำรับตำราไม่ต้องสร้างคุณงามความดีต่อเนื่องแสนกัป ถึงจะมีอำนาจวาสนาที่จะเข้าถึงคุณธรรม นี้พูดถึงโดยหลักการ โดยหลักการ เห็นไหม นิธรรมของพระพุทธเจ้านะ

แล้วพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรเป็นพระอรหันต์ แต่ปรารถนาเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ต้องมากกว่าแสนกัป พอมากกว่าแสนกัป เขาทำของเขาма เขาทำคุณงามความดีมา คุณงามความดีให้ผลไง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไง

เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นลูกเศรษฐี เกิดมาเป็นลูกเศรษฐีเงินทองมากมาย ไปเที่ยวสวนกุฎีครั้งหนึ่ง ไปดูมหรสพสมโภชมีความสุข คึกคะนอง คึกคักไปกับเขา

เวลาบุญให้ผล ไปดูการละเล่นฟ้อนรำแล้วมันจืดชืด มันไม่สนุกเลย หันหน้าเข้าหากันนะ ว่าโลกมันมีแค่นี้ โลกธรรม ๘ มีแค่นี้ ฉะนั้น ถ้ามันไม่มีทางไป เราออกบวชด้วยกันไหม แต่ด้วยเวรด้วยกรรม ด้วยประสพการณ์ ไปบวชอยู่กับสัญญาชัย ไฉนก็ไม่ใช่ ไฉนก็ไม่ใช่

แต่เพราะสร้างอำนาจวาสนามาไง ถึงหันหน้าเข้าปรึกษากันนะ ตอนจะออกบวชก็หันหน้าเข้าปรึกษากันว่ามันไม่สนุกเลย โลกนะ มันของชั่วคราว มันเรื่องๆ โลกมันไร้สาระ

ออกบวช บวช ไปบวชกับสัญญาชัย สัญชัยสอนอภัยคุณแจก ฐนก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ใ้ไม่ใช่นี้คือไม่ใช่ แล้วไม่ใช่เลยแล้วจะไปไหนวะ

หันหน้าเข้าปรึกษากัน เราอุทิศสัพพะทานออกบวช ศึกษากับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็ไม่รู้จริง สัญญาว่ากัน เราจะหาครูบาอาจารย์ที่ดีงาม แล้วถ้าใครเจอก่อนห้ามทิ้งกันนะ ต้องคอยบอกกัน

นี่ไง ก็แสวงหาๆ จนพระสารีบุตรไปเห็นพระอัสสชิบิณฑบาตไป อาการมันสำรวม ไม่เหมือนอาจารย์เราเลย สุดท้ายก็ตามไปจนพระอัสสชิทำภติกิจจบแล้ว เข้าไปกราบฟังธรรมไป

อู๋! พระอรหันต์นะ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ไง พระอัสสชิ

“เราเป็นผู้บวชใหม่ เรามีความรู้น้อย”

“ไม่ต้องพูดมากหรอก เอาสิ่งที่เป็นจริงนั้นนะ”

เราบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า ธรรมทั้งหลาย ความทุกข์ความยาก สิ่งที่เกิดขึ้นมามันต้องมีเหตุ

มันต้องมีเหตุสิ มันจะลอยมาจากฟ้า พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาอ่อนหวานขอ แล้วลอยมาตกใส่เรา ไม่มี ต้องฝึกหัด ต้องมีการกระทำ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน แล้วเวลามันทุกข์มันยากมันทุกข์ที่ไหน มันทุกข์ที่ใจ ทุกข์คืออวิชชา ทุกข์เพราะมีพญามาร

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ไปดับที่เหตุนั้น”

พระสารีบุตรมีดวงตาเห็นธรรมเลย ไปเล่าพระโมคคัลลานะฟัง พระโมคคัลลานะก็เป็นพระโสดาบันด้วยกัน ชวนเพื่อนหมู่คณะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชวนสัญญาไปด้วย สัญญาไม่ไป เวลาไปแล้วสัญญาัยกระอักเลือดเลย เพราะอะไร เพราะลูกเศรษฐีมีทรัพย์มากมายมาเป็นลูกศิษย์ ใ้โฮ! อลังการ เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะจากไป กระอักเลือดเลย

พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป เพื่อนหมู่คณะ ๕๐๐ เป็นพระอรหันต์หมดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์สำเร็จหมดเลย เหลือพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร เพราะอะไร เพราะมีบุญกุศล มีสติปัญญาดีมาก

สอนพระโมคคัลลานะ โดยฤทธิ์ไ้ ๗ วันสำเร็จเป็นพระอรหันต์ พระสารีบุตร ๑๔ วันเป็นพระอรหันต์ เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา เห็นไหม

เวลามาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “อัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวาเรามาแล้ว” ตอนนั้นเพิ่งมาขอบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำเร็จแล้วตั้งให้เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา

พระเถียงกันใหญ่เลย ถ้าโดยประชาธิปไตย โดยความเป็นธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องตั้งพระโมคคัลลานะ ตั้งพระอัสสชิเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา เพราะปัญจวัคคีย์สำเร็จก่อน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่ใช่ มันเป็นสมบัติของเขา มัน是他的 เขาสร้างบุญญาธิการมาอย่างนั้น”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ลำเอียงเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากรรมการฟุตบอลนะ ด้วยความเป็นธรรมเป่านกหวีด นี่ก็ด้วยความเป็นธรรม เขาทำของเขามาเป็นกรรมการบอกว่าเขาได้สร้างบุญกุศลมา ด้วยบุญกุศลของเขา อำนาจวาสนาของเขา เขาปรารถนาของเขา เขาทำของเขา มา นี่พูดถึงว่าในทางเป็นบุญนะ

พระเทวทัตเกิดกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ภพก็ชาติ เป็นชุก เป็นพระเวสสันดร มาเกิดชาติสุดท้าย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดกับพระเจ้าสุทโธทนะ เทวทัตไปเกิดกับสุปปพุทธะ เป็นพี่เป็นน้องกัน เกิดมาก็เป็นญาติกันโดยสายเลือด มาบวชแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา พระเทวทัตมาจอล้างจอบผลาญนะ

ไม่มีใครเลยในจักรวาลนี้ที่ตั้งใจฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ส่งนายแม่นธนูไปยังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็จ้างนายแม่นธนูไปตัดตอนๆ ถึง ๑๖ ชิ้น ให้ใครไปฆ่าก็ทำไม่ได้ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุญญาธิการมากมาย ใครจะทำได้ไม่ได้ มันเป็นไปได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่คนคิดจะให้มันเป็นไปด้วยมารใจ ด้วยความอยากยิ่งใหญ่ นี่พูดถึงว่าในทางลบ

คนที่มันสร้างความเป็นลบ เป็นคู่อาฆาตมาดร้ายกันมา มาเกิดเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับเทวทัต

พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะก็ได้สร้างบุญสร้างกุศลของตนมา ปรรณนาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ได้ทำบุญกุศลมาทั้งนั้น เวลาเกิด ไปศึกษากับสัพพัญญู ด้วยสติ ด้วยปัญญา ด้วยบุญกุศลที่สร้างมา ไม่ใช่ อาจารย์ของเราไม่ใช่แล้วละ หาอาจารย์ใหม่ มาเข้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์หมดเลย

นี่วางรากฐานไว้ ที่ว่าจะตอบปัญหานี้

ถ้าปัญหาๆ เวลาเราเกิดมา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าไม่มีศรัทธา ใจเวรกรรมมันอยู่จิตได้สำนึกเราไหมละ ถ้าทำอะไรมันก็ให้ผลเป็นทุกข์เป็นยากของเราอยู่นี่ไง คนมีบุญๆ มา ทำสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดก็ดีงามของเขาขึ้นมา เพราะบุญกุศลของเขา เขาได้ทำของเขา

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นจิตได้สำนึกๆ มันเป็นบุญและบาปของแต่ละบุคคลที่สร้างมา แต่ละภพชาติใดเราก็ไม่รู้ แล้วมันไม่รู้แล้ว เวลามันเกิดในหัวใจของเรา มันเกิด เห็นไหม สติวิปัสสนา โจมตีคนนั้น โจมตีคนนี้ ว่าคนนั้น ว่าคนนี้ ใครรู้ล่ะ ตัวเองรู้ รู้อยู่คนเดียวนะ ทุกข์ยากอยู่คนเดียว

มันทุกข์ยากอยู่คนเดียวเพราะอะไร

เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาใน มีศรัทธาความเชื่อใน พระพุทธศาสนา มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มีครูบาอาจารย์ของเรามาฟื้นฟูพระพุทธศาสนา เรา เห็นบุญกุศลอย่างนั้น เราได้ใกล้ชิดกับนักปราชญ์ราชบัณฑิต เราถึงอยากจะฝึกหัดประพฤติ ปฏิบัติขึ้นมา

เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันควรจะได้อะไรได้กุศล ควรจะเกิดศีล เกิดสมาธิ เกิด ปัญญา เกิดมรรคเกิดผลในหัวใจของเรา ทำไมเราปฏิบัติไปแล้วมันมีแต่ความสติวิปลาส คิดแต่ โจมตี คิดแต่ทำลายละ

ถ้ามันเกิดอย่างนั้นมันต้องมีที่มาที่ไป

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ”

สิ่งที่เกิดขึ้นๆ ไม่ได้เกิดมาโดยที่มันลอยมาจากฟ้า หรือเรามีอคติ เราคิดผิดอย่างนี้ๆ ใชั คนนั้น แหม! มันมีบุญกุศล มันคิดแต่ดีๆๆ

ไฉนมันเป็นจริตนิสัย คำว่า “จริตนิสัย” นี่บุญกุศลของแต่ละบุคคล

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนใน “สว่างมา สว่างไป มีดีมา มีดีไป สว่างมา มีดีไป มีดีมา สว่างไป”

เห็นไหม มาแก้ไข องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนปัจจุบันนี้ ถ้าปัจจุบันนี้เรามี อานาชาสนา เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราอยากจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วมันเกิดสติจะวิปลาส

แล้วถ้าเป็นทางโลกๆ ถ้ามันวิปลาสเขาก็ไปหาหมอ

เวลาภาวนาๆ ถ้าสติของเรา กำลังของเราไม่พอ มันวิปลาส มันคิดไปนะ มันถึงกับหลุด นะ ถ้ามันรุนแรง ไปหาหมอ บอกหมอ คุยกับหมอ แล้วหมอจะบอกว่าห้ามภาวนาๆ หมอก็มา โทษการภาวนาเป็นผลของการสติวิปลาส เกิดให้เราเกิดวิปลาส

วิปาสฯ มันเกิดจากกรรมเก่า กรรมใหม่ ถ้ากรรมเก่า กรรมใหม่ ถ้ามันรุนแรง เราไปหาหมอให้หมอช่วยทางเคมีให้มันสงบระงับ แล้วมันจะหายๆ หายเพราะด้วยหายใจเข้านี้พุทหายใจออกนี้ก็โอ

นี่ไง แก่กรรมๆ แก่กรรมที่ไหน เอาอะไรไปแก้ ใครจะแก้ให้เอ็ง

เริ่มต้นนะ ถ้าสิ่งนี้มันเกิดขึ้นมากับจิตของเรา เราเห็นมามาก พระก็มี ญาติโยมก็มี ถึงเวลาแล้วมันจะต่อว่าด่าทอพระพุทเจ้าเยอะแยะไปหมดเลย

เราแก้ไขเขา ฟังนะ คำถามไฉ่

“ลูกกราบขอถามว่าจะแก้ไขอย่างไร ทุกข์ใจมาก”

ทุกข์ใจมากเพราะมันเป็นสมบัติภายใน ภาษาเรานะ กรรมเก่า กรรมใหม่มันฝังอยู่ที่ใจทั้งนั้น ถ้าไม่อย่างนั้น ๑๖ อสงไขยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้ามันต้องตัดตอน มันต้องหายไป แต่นี่ไม่ แต่ละภพแต่ละชาติสร้างแต่คุณงามความดีมา มันเป็นพันธุกรรมของจิต คิดบวก คิดดี คิดเสียสละ คิดทำคุณงามความดี

ในพระไตรปิฎกไ่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าเสวยชาติเป็นกระต่ายป่า นายพรานเขาหลงทาง โดดเข้ากองไฟสละชีวิตเพื่อให้เนื้อของตนเป็นอาหารของนายพราน สัตว์มันคิดอย่างนั้นนะ

ในพระไตรปิฎก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าเสวยภพเสวยชาติ สร้างแต่คุณงามความดี สร้างแต่คุณงามความดี สละๆ สละเพื่อสังคม สละเพื่อคนอื่นทั้งนั้นนะ นี่ความคิดบวก คิดดีงาม แล้วมันจะมาคิดชั่วได้อย่างไร

ไอ้สิ่งที่เราเกิดขึ้น เราคิดดี แต่มันผุดขึ้นมาได้อย่างไร

ฉะนั้น เวลาลูกศิษย์ลูกหาของเรา เราสอน ก่อนภาวนา รตนตฺตเย ปมาเทน ทวารตฺตเยน กตํ ขณฺมาลาโทษํ ที่ทำนั้นทำเพราะเห็นผิด เข้าใจผิด ทำสิ่งที่เป็นบาปอกุศลติดหัวใจนั้นไว้ บัดนี้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทศาสนา เชื่อในพระพุท พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเคยใจเมื่เคยทำความบอบช้ำให้กับพระพุทศาสนา ขอขมาลาโทษ

ก่อนภาวนาให้ รตนตฺตเย ขอขมาลาโทษพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วฝึกหัดปฏิบัติ ก่อนเล็ก เล็กแล้ว ตอนเล็กก็ขอขมาลาโทษ ขอขมาลาโทษ หมายความว่า เราสำนึกผิด เราสำนึกผิดว่าได้กระทำให้สิ่งนี้มากพวไชชาติใดก็ไมรู้ มันถึงมีผลผุดขึ้นมาโดยที่เกิดการขาดสติ

แต่ตอนนี้มีสติ แต่แก้ไขไม่ได้ เพราะมันเป็นกรรม กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา กรรมมันต้องให้ผล แต่เราสำนึกได้ แล้วขอขมาลาโทษ ขอขมาลาโทษ

ในธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อริยวินัย ผู้ใดทำผิด แล้วรู้ว่าผิด ขอขมาลาโทษ นั่นเป็นบุญกุศล ทำอย่างนี้

คนที่เขาเป็นอย่างนี้มาหาเรา ที่แรกมาก็หน้าดำคร่ำเครียด ตอนท้ายๆ ยิ้มแย้มแจ่มใส “หลวงพ่อกุ หายแล้วละ หายแล้วละ”

ไฉนี้ก็เหมือนกัน แต่เราอย่าไปปรารภว่ามันจะต้องหายในปัจจุบันทันด่วน เราตั้งใจของเราโดยเจตนาที่บริสุทธิ์ แล้วขอขมาลาโทษกับพระพุทฺธ พระธรรม พระอริยสงฆ์ที่เราได้เคยจาบจ้วง เห็นผิด กล่าวร้าย โจมตี กลั่นแกล้ง หรือเห็นดีเห็นงามไปกับคนที่เขาหลอกเขาลวง ตอนนั้นโง่ ไม่เข้าใจ ก็ไปตามเขา ตอนนี้อยู่เวลาทุกข์มันเกิดขึ้นในใจ

มันจะวิปlass มันทำให้เราสับสนนะ มันสุขหรือมันทุกข์ละ

ทุกข์เจียนตาย ความคิดภายในคิดอยู่คนเดียว ทุกข์อยู่คนเดียว เดือดร้อนอยู่คนเดียว เดือดร้อนเพราะความเห็นผิด ความคิดผิด แล้วตอนนี้ถ้าเป็นปัจจุบันคิดถูกนะ ถ้าโดยสติปัญญา นี่คิดถูก พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เราก็เคารพ เราก็บูชา เราถึงได้กำหนดพุทฺธโธๆ เณรจกรม นั่งสมาธิภาวนา แล้วมันต้องให้ผลบวกสิ ให้ผลเป็นความสงบร่มเย็น

“สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี”

จิตควรจะสงบระงับ ทำไมมันจะเกิดวิปlassขึ้นมาละ

นี่มันเป็นสมบัติของคนนั้น

เพราะเราไม่เคยมีความคิดอย่างนี้เลยนะ คนที่เป็นคุณงามความดีไม่เคยมีความคิดอย่างนี้ เรานะ ออกประพฤติปฏิบัติ บุคคล ๒ องค์ที่เคารพบูชามาก หนึ่งในองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมานอยู่ ๖ ปี ศึกษาความทุกข์ความยากของพระพุทธเจ้าแล้วนะ ที่เราฝึกหัดอยู่นี้จึ๊บๆ จึ๊บๆ เวลาหลวงปู่มัน หลวงตาเล่าให้ฟังว่าหลวงปู่มัน อู้ฮู! ทุกข์ทรมานขนาดไหน ทุกข์มาก ไอ้ของเราจึ๊บๆ จึ๊บๆ มันเลยมีกำลังใจ

ครูบาอาจารย์ของเราทุกข์ยากกว่าเราหลายเท่า สังคมไม่ต้องการ สังคมดูถูกดูแคลน หลวงปู่เสาร์ออกไปอุคตงค์ เขาว่า เขาว่า จะพาเขาไปไหน จะพาครอบครัวไปไหน เพราะมีเด็ก มีเณร มีอะไรไปนะ เขาเสียดสี เขาใจมตี เขาทำลาย

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันออกปฏิบัติครั้งแรก อี้โฮ! โลกธรรมรุนแรงมากมาย เพราะโลกไม่เคยมี โลกมีแต่วัดบ้าน อยู่วัดอยู่วาสุขสบาย เป็นพระเอาไว้กราบไหว้บูชา เอาไว้ทำพิธีกรรม หลวงปู่มันไม่อย่างนั้น

เวลาครูบาอาจารย์ของเราะ มีอยู่ ๒ องค์ในหัวใจเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับหลวงปู่มัน เคารพบูชามาก เอาความทุกข์ความยากของท่านมาคอยเคาะหัวใจ เคาะหัวใจให้เรามานะ ให้เราทำคุณงามความดี เราไม่เคยคิดลบเลยนะ แปลก ไม่เคยคิดลบกับเรื่องอย่างนี้

แล้วคนที่สร้างบุญสร้างกุศลมามาก เขาจะมีความคิดที่บวก ความคิดที่ดีงาม แต่ของเราสมบัติใจ เราเกิดมามันเป็นเรื่องโลกๆ เราจะเอาอริยทรัพย์ เอาทรัพย์ที่ติดหัวใจนี้ไป แล้วบุญและบาปมันติดหัวใจนี้ไป

ในปัจจุบันนี้ไง เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง มีอำนาจวาสนาไง เราก็พยายามแก้ไขของเรา

ภาวนา พุทโธเฉยๆ นะ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ไม่ต้องวิปัสสนา ไม่ต้องใช้ปัญญาอะไรมาก แล้วก่อนภาวนาขอขมาลาโทษ ภาวนาเสร็จ ถ้าวันไหนจิตมันดี ยิ่งขอขมาลาโทษมันจะยิ่งดีขึ้น

ลูกศิษย์ลูกหาของเรามีความคิดอย่างนี้ มานั่งร้องไห้เลย น้ำตาไหลอยู่นี้แหละ พอให้ทำไปๆ ตอนท้าย “หลวงพ่อก หายแล้วละ” เขามีความสุขของเขา เขาแก้ปมในใจของเขาได้ เขาทำปัจจัยตัง สันติภูมิโก่ง อดุดา หิ อดุดโน นาโถ

จิตดวงนี้สร้างเวรสร้างกรรมมามากน้อยขนาดไหน มันก็เป็นพันธกรรมของจิต มันจะคิดอย่างนี้ เพราะมันเคยทำมา มันเคยมีเหตุมา มันก็มีผลตอนนี้ไง ตอนที่เราศรัทธา แต่เราทุกข์เรายาก แล้วถ้ากรรมที่มันรุนแรงนะ จนขาดสติ จนควบคุมตัวเองไม่ได้ นั่นก็กรรมของสัตว์ ถ้ามันเป็นอย่างนั้น เราต้องไปหาหมอ ช่วยกินยาบรรเทา

ขณะนี้ ปัจจุบันนี้นะ ลูกศิษย์ลูกหาเราเป็นหมอ เขาบอกว่า หลวงพ่อ เดียวนี้ยากลายเครียด หมอทำงานเครียดมาก เขาก็กิน กินแล้วมันปลอดภัยไป

ไฉนก็เหมือนกัน กินแล้วมันสงบมันระงับ ถ้าผู้ที่ประพฤติปฏิบัตินะ ถ้ามีอาการอะไรที่มันรุนแรง ไปหาหมอ แล้วหมอบอกว่า ห้ามภวานานะ ห้ามภวานานะ นี่มันเป็นเพราะภวานา

เขาพูดไป เขาเป็นวิทยาศาสตร์ เขาเป็นทางโลก เขาเป็นภพชาตินี้ เขาเป็นปัจจุบันนี้ แต่จิตของเรา เรามีอดีต อดีตสร้างสิ่งใดมา เราก็บอกค่ะ เขาจะบอกค่ะๆ ถ้าเขาบอกว่าห้ามภวานานะ ครับ ไม่ภวานาแล้วครับ แต่เราก็อหยังเข้านักพุท อหยังออกนักโ ใครจะรู้

ถ้าอหยังเข้านักพุท อหยังออกนักโ ให้มันมีสติมีปัญญาขึ้นมา ให้ร่างกายเข้มแข็ง ให้จิตใจเข้มแข็ง

อาการแบบนี้ สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง มันแปรสภาพตลอด แต่สิ่งที่ยอมได้รับอยู่นี้มันต้องมีเหตุ มันต้องมีที่มา แล้วมันมีเหตุ แล้วเหตุมันเกิดจากพันธกรรมของจิต เกิดที่จิตดวงนี้ได้สร้างเวรสร้างกรรม เห็นไหม เวลาทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำบุญกุศลมันก็ตกลงอยู่ที่ภวาสวรรคตกลงอยู่ที่จิตนี้ ใครทำบาปอกุศลมันก็ตกลงอยู่ที่จิตนี้

นี่ไง หนีโทษอาญาได้ หนีโทษเวรโทษกรรมไม่ได้

แล้วตอนนี้ถ้าเราพูดถึงวิทยาศาสตร์ไป ก็ตอนนี้มันเป็นลูกศิษย์กรรมฐานไป ตอนนี้ฝึกหัดปฏิบัติไป ตอนนี้ทำดีหมดเลย คิดไม่ได้เลยว่าเกิดมานี้ทำชั่วอะไร ไม่มีเลย

ก็ปัจจุบันนี้ แต่ความคิด พันธกรรมของจิตมันแต่ละภพแต่ละชาติ มันได้สร้างสมของมันมา ในปัจจุบันนี้มันมาตัดทอนเพราะเราอยากสร้างคุณงามความดีของเรา

แก้ว

ถ้ามันทุกข์เกินไป ควบคุมไม่ได้ หามอบ ให้หมอบให้ยา แล้วตั้งสติของเราไว้ เพราะปัจจัยตั้ง สันติภูมิจิโก ตัวของตนเอง สุขและทุกข์เกิดในใจของตนเอง เราจะเอาคุณงามความดีของเรา ก่อนจะภาวนา รตนตฺตเย ขอมมาลาโทษ หรือไม่ได้ภาวนา ก่อนนอนทุกคืนขอภัย ขอโทษ

อริยวินัย ผู้ใดทำความผิดแล้วรู้จักความผิดของตน ขอมมาลาโทษ นั่นเป็นอริยวินัย มีบุญมีกุศลมากมาย

แล้วทำของเราต่อเนื่องไป ทำของเราต่อเนื่องไป เพราะเรายืนยัน เพราะว่าจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีมากมาย แล้วที่มันเป็นอย่างนี้เยอะแยะ แต่ดีนะ ดีที่เขามาปรึกษาเรา

ที่แรกเขามาพูดนะ มันมีพระมาด้วย พระบอกว่า “ถ้าผมไม่ศรัทธา ผมจะบวชทำไม แล้วผมบวชแล้วทำไมผมเป็นอย่างนี้”

เราก็ค่อยบอกเขา แล้วเขาก็ไปทำของเขา หาย พอหายคือว่าความคิดแบบนี้ไม่มี ถ้าคิดก็คิดดีงาม แล้วถ้าภาวนาได้ ปฏิบัติได้ มันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิจิโก เป็นสมบัติของตน เอวัง